

**Doç. Dr.
Coşkun Küçüközmen**
coskun@ekonomik-cozum.com.tr

**Real-ity, Galatasaray ve
Sürdürülebilir Başarı**

UEFA Şampiyonlar Ligi'nin son sekiz takımı arasına kalmayı başaran Galatasaray, rakip sahada oynadığı çeyrek final ilk maçında İspanya'nın Real Madrid takımına 3-0 yenildi. Bu skor Galatasaray'a gönül vermiş olanları üzdü ve alınan bu sonuçla yarı final umutları büyük ölçüde yitirildi. Yitirilen bu umut elbette istatistik bilimi ışığında bir umut, realitede ise Galatasaray'ın final şansı kalmadı(?). Büyük umutlarla çıkılan maç öncesinde basında bu maçı alabileceğimize dair yazılanlar, tarihin tekerrüründen bahsedenler, "yine bir 3 Nisan günüydü" diye geçmişî yâd edenler adeta etrafa ümit ışığı saçyordu. Ancak realite ortada duruyordu. Mesele bu takımı yine takım oyunuyla yenebilecek bir oyun stratejisini stratejiyi ortaya koyabilmek ve uygulayabilmektir. Real Madrid takımı birebir fizik kondisyon itibarıyla Galatasaray'dan üstündü. Ancak bu üstünlük bertaraf edilemeyecek türden bir üstünlük değildi. Sorun, böyle bir güç karşısında Galatasaray'ın ortaya koyabileceği sağlam bir plânı olmamasındaydı. Rakip hücumlarını etkisiz kılmaya ağırlık vererek maça başlaması gerektiği aşikârdı. Ancak anlaşılın Galatasaray fazla havaya girmişti ve Real Madrid'e gol atmıy, onu yenmeyi düşünüyordu. Aslında bu istek ve hedef elbette güzel. Yani Dimyat'a pirince gitmek. Peki, Galatasaray'ın üstün yanları nelerdi? Drogba, Hamit, Sneijder, Burak gibi oyuncular rakip takımda rahatlıkla oynayacak nitelikte futbolcular. Ancak bu dört ismi etkisiz kılan bir oyun kurgusu Real Madrid'e kolay bir galibiyet getirdi. İş en çok kolaylaştıran ise Drogba oldu, zira oynamadı!

Eleştiri, yapan için kolaydır, eleştirilene ise üzebilir. Hele benim gibi hayatında futbol konusunda daha önce hiç yazmamış biri tarafından eleştirilmek daha da üzücü olabilir. Ancak hemen söylemeliyim ki kendimi bildim bileli Galatasaray taraftarıyım. Avrupa fatihi Galatasaray'ın UEFA maçlarını rahmetli babamla birlikte siyah beyaz televizyondan izlediğimizde heyecandan ikimizin de dizlerinin titrediğini hatırlarım. Hangi takımı tutuyorsun sorusuna "Galatasaray" yanıtını verdiğimde üç yaşındaymışım. Yarım asırlık bir taraftarım anlayacağınız.

İlk sözüm daha doğrusu sorularım Fatih Hoca'ya: Hocam başında bulunduğunuz ve uzun süre formasını giydiğiniz takımınızı başarıdan başarıya taşıdınız, bizlere moral verdiniz, motive ettiniz. Sağ olun var olun. Son on yıl içinde futbolda oyun tarzı, teknoloji, strateji hatta kurallar gibi birçok faktör değişti, bunlara da büyük ölçüde uyum sağladınız. Ancak yabancı futbolcuları yönetirken farklı bir motivasyon sağlanması konusunda neler yaptığınızı bilmek istiyorum. Farklı dokuya sahip bu oyuncuların yüreklerine dokunabildiniz mi? Onları takıma nasıl ekledik, ne tür bir yaklaşımla onların güvenini ve gönlünü kazanabilirim diye kendinize sordunuz mu? Ya da tam tersi, yani hangi

davranışlar onları bu takımdan, ülkenin soğutur diye düşündünüz mü? Aç kalma pahasına cebindeki son kuruşuna kadar verip maç bileti alarak takımını desteklemeye gelen taraftarların fotoğraflarını onlara gösterdiniz mi? Kazandıkları milyonlarca Euro'luk transfer parası ile gelecekte yaşayacaklarını hayal ettikleri lükslerini bu insanların sevgisine borçlu olacaklarını hatırlattınız mı? Hocam, yabancı oyuncuların da inançları var. Sahaya her çıkışlarına istavroz çıkarıp çim zemine elleriyle dokunuyorlar, bunun gerçek ya da ruhani anlamını kavrayıp kavramadıklarını hiç sordunuz mu? Sahaya ruhunu, yüreğini koymanın ne demek olduğunu, Semih'in yüreğinin onda birine sahip bir Drogba'nın maçı nasıl çevirebileceğini kendisine anlattınız mı? Fatih

Hocam, siz bu işi iyi bilirsiniz, üzmeden kırmadan, gerekirse araya gerçek akıl adamlar koyarak bu işi çözmelisiniz. Önünüzde az bir zaman var ancak Galatasaray'ın turu geçmesi hayal değil.

Bunu en iyi siz bilirsiniz.

Gelelim oyunculara. İlk tavsiyem şu: "Asla ve asla hakemle oynamayın, hakemin yanına dahi gitmeyin.

Hakemi tamamen bırakın, kulağınız sadece düdükte olsun. Asla itiraz etmeyin, gereksiz kart görmeyin ve kendinizi aptal konumuna düşürmeyin, topa sert girin, rakibe değil". Maçın yıldızı olma hayalini terk edin, ekip oyunu olduğunu unutmayın. Örneğin Burak gol kralı ama onlarca gollük şutu çıkaran Muslera da benim gönlümün kralı. Paslaşın, ciğerleriniz patlayıncaya kadar koşun, nefes aldirmayın. Elenecekseniz de mücadeleniz, centilmenliğiniz, ruhunuz ve yüreğinizi hafızalarda bırakarak elenin.

Futbol artık büyük bir sektör, kulüplerin hisseleri borsalarda işlem görüyor, takımların alacağı sonuçlar yatırımcılara inanılmaz paralar kazandırıyor ya da kaybettiriyor. İşin içinde hoş olmayan art niyetli yaklaşımlar da var. Yakın geçmişte yaşanan skandallar (şike vb) hafızalarda halen tazeliğini koruyor. Bu arada maçın hakemine yüz üzerinden kocaman bir sıfır verdim. Ama onu bu maç için görevlendirenlere de bin üzerinden sıfır vermesem içim rahatlamayacak. Bu konuda fazla lafa gerek yok sanırım. Gelelim madalyonun diğer yüzüne. Avrupa'da büyüklerin kayrılması doğaldır. Ama sizin başınıza gelince feryat figan oluyor! Türkiye'de de durum böyle değil mi? Tüm spor yorumcuları "bu pozisyonun aynısı üç büyüklerden birine olunca hakem sıkıysa düdüğü çalsın" diyerek hakemlere ve Futbol Federasyonu'na gönderme yapmıyorlar mı? Futbolda para parayı, güç de gücü getiriyor. Daha sonra bu güç adeta bir tekele dönüşüyor. İstatistikler de bunu teyit ediyor. Şampiyonlar liginde belirgin bir İspanyol, İtalyan, İngiliz ve Alman üstünlüğü yok mu? Türkiye'de de üç büyüklerin başarısına ortak olmaya çalışan kaç takım var?

Şimdiki adıyla "süper lig" de Galatasaray ve Fenerbahçe 18'er kez, Beşiktaş 13 kez, Trabzonspor 6 kez ve Bursaspor 1 kez şampiyon oldu. Yani 56 sezonda İstanbul'un üstünlüğü 49/56. Bu tablo değişir mi? Elbette değişebilir ancak bunun için yazının en başlığında yer alan sürdürülebilir başarı faktörünü iyi okumak gerekir. Avrupa'da da durum böyle, bu nedenle hakem oyunlarına fazla kızmamak gerek.

Bugün Galatasaray'ın elindeki kadrodan süper ligde mücadele edecek iki takım çıkar ve biri şampiyon olur, diğer ilk on takım arasına girer.

Değerli futbolcular, top ayağınızdayken hızlı düşünün, "ben ne yapabilirim"den ziyade "bu takım için ne yapabilirim" diye düşünün. Korkmayın, Fatih Hoca ve ekibi ilk maçın analizini gayet iyi yapmıştır.

Karşı taraf da boş durmayacak elbette. Real'i eli boş gönderelim ve son dört arasına kalalım. Hedefimiz bu olmalı. Real Madrid'in doksandan dakika boyunca maçı bırakmayacağını asla unutmayalım. Seyircinin doksandan dakika centilmence tezahüratı ve taşkınlık yapmaması çok önemli. Temenni etmiyorum ama ikinci bir hakem faciası yaşama ihtimalimiz %51. Buna hep birlikte hazırlıklı olmalıyız. Hiç kimsenin takımı bir kişi eksik bırakmaya hakkı yok! Geçenlerde İlber Ortaylı Hoca bir konuşmasında "tarihte sadece iki komutan, Çanakkale'deki Truva Savaşı'nı iyi biliyordu: Biri İlyada'yı okuyan Fatih Sultan Mehmet, diğeri Gazi Mustafa Kemal" demişti. Arsenal'i, Leeds United'ı, Manchester'i ve nice hakemleri geçen Fatih Hocam sen işini bilirsin. Son sözüm bu maçı çevirecek Drogba'ya "just do what you've got to do, it's your heart that will win the game not the Money!". Please let us say to you "Helal Olsun" wholeheartedly.